

Otrokovice miluju, plesá americká lektorka

Osmnáctitisícové město na pomezí Slováků a Hané u Zlína uchvátilo Briannu Adamsovou (23) natolik, že ho má za svůj druhý domov. Pochází z texaského Dallasu a studuje anglickou literaturu na prestižní Alabamské univerzitě v Birminghamu. Příležitost vyučovat rok studenty Gymnázia Otrokovice se jí naskytla díky stipendiu Fulbrightovy nadace, která má za cíl pozvednout výuku angličtiny ve školách mimo velká města.

Proč jste se do tohoto programu zapojila?

Pocházím z učitelké rodiny, a i přesto, že jsem nikdy v životě učit nechtěla, chtěla jsem si to zkusit. Jako dítě jsem trávila ve škole s kolegy svého otce tolik času, že se mi stali druhou rodinou. Chtěla jsem alespoň jednou v životě učit a dát studentům to, co jsem sama získala.

Kromě toho jsem ve třetím ročníku studovala v Anglii a po návratu jsem zatoužila vrátit se ještě jednou někam do zahraničí a poznat jinou kulturu a způsob života.

Většinou jezdí lidé do ČR kvůli Praze. Co vás táhlo na Moravu?

Když jsem se ucházela o stipendium, nevěděla jsem, že mě mohou poslat na Moravu. Ale věděla jsem, že nebudu v Praze ani v jiném velkém městě. Vlastně mě dost lákala představa, že budu žít v menší komunitě, protože jsem vyrůstala u Dallasu, který čítá 1,3 miliónu obyvatel.

Také si myslím, že pobyt mimo Prahu mi pomohl rychleji si zvyknout na život v ČR a nutilo mě to naučit se česky tak rychle, jak jen to šlo. Čeští studenti neříkají nahlas, co si myslí.

Jak se vám v Otrokovicích líbí?

Otrokovice miluju. Myslím si, že místo dělají lidé. A obyvatelé Otrokovic si toto místo udělali tak, že ho mám za svůj druhý domov. Když jsem přijela, dělala jsem si starosti a nervy, že nedokážu zapadnout do komunity, protože jsem neuměla česky ani slovo. Ale všichni byli hned od začátku strašně laskaví a pohostinní.

Lidé tu jsou srdeční a štedří a věnovali mi veškerou péči, jakou si jen lze představit. Učitelé a studenti mě zvali domů na večeře a na různé venkovské slavnosti. To, jak byli všichni ke mně laskaví, mi vyrazilo dech.

A také jsem se zcela zamilovala do folklórních souborů. Je to jedna z nejkrásnějších podívaných, jaké jsem kdy zažila. Je prostě cosi kouzelného na tom, když se spojí ta hudba, zpěv a taneční figury. To mi bude chybět.

Bylo něco, co vás tu zaskočilo?

Asi největší překvapení mě čekalo hned po příjezdu. Ve Spojených státech si lidé o městečkách o 18 tisících obyvatelích myslí, že se tam vůbec nic neděje. Ale život v Otrokovicích a v okolních vsích docela pulzuje. Je tam pořád tolik kulturních událostí a kurzů, do kterých se dá zapojit, ale taky festivalů a sportovních akcí.

Jak vám šla výuka?

Protože jsem pedagogiku na univerzitě oficiálně nestudovala, trvalo pár týdnů, než jsem si učitelskou rutinu osvojila. Po celý rok mi ale kolegové moc pomáhali, podporovali mě a nechali mě odzkoušet nové nápady a aktivity pro studenty.

Jednou jsme dokonce měli hodinu vaření a připravili jsme guacamole! Byla to zábavná forma, jak si probrat slovíčka z oblasti vaření a potravin, zapracovat na schopnostech studentů poslouchat angličtinu a naučit je také něco o americké kultuře.

Učení je ta nejnáročnější, ale také nejděčnější práce, jakou jsem kdy v životě dělala. Pokud do toho nedáte každý den všechno, tak ani studenti nemohou ze sebe vydat to nejlepší. Je to obrovská odpovědnost. Máte odpovědnost za blaho synů a dcer mnoha lidí. Jsem vděčná rodičům svých studentů, že mi dali tu výsadu, že je mohu učit.

Jak vás studenti přijali?

Mí studenti jsou prostě skvělí. Během prvních dvou tří týdnů mě provedli po městě a okolí a pomohli mi vyřídit si různé záležitosti.

I v průběhu roku jsme se občas sešli mimo školu a zašli na kávu nebo na procházku. Bylo to moc milé, protože oni si mohli vylepšovat svou angličtinu a já jsem se mohla více dovědět o české kultuře. Několik studentů mě dokonce pozvalo domů na oběd. Tato odpoledne v rodinách si navždy uchovám v srdci.

Jaké jsou rozdíly mezi českými a americkými studenty?

Obecně bych řekla, že čeští studenti jsou ve třídě zdrženlivější a moc se nemají k tomu říkat nahlas, co si myslí. Obvykle je třeba je trochu povzbudit, aby si víc věřili vyslovit svůj názor. Na druhou stranu američtí studenti jsou někdy příliš umínění a vyrušují.

A vidíte rozdíly v přístupu českého a amerického učitele?

Vztahy mezi učiteli a studenty mi tady připadají formálnější. Mimo to obě země přistupují jinak k hodnocení studentských výkonů. Američtí učitelé požadují zapojení všech vrstevníků a živou diskusi, zatímco místní učitelé hodnotí studenty formou ústního zkoušení.

Vnímáte u svých studentů nějaký pokrok v angličtině?

Za cíl jsem si dala ukázat studentům, že vzdělávání je radost a zábava, chtěla jsem jim dodat sebejistotu v jejich schopnosti mluvit anglicky. Myslím, že má přítomnost ve třídě jim pomohla zlepšit si výslovnost a zvyknout si na přirozený rytmus jazyka. Vedle toho se naučili hovorový jazyk a slang, který by asi v učebnicích nenašli.

Mluvím, jak jsem zvyklá, a vůbec nezpomaluji, což je vede k pozornému naslouchání a aktivnímu využití jejich jazykových dovedností. Na začátku roku byla spousta studentů nesmělá, protože se možná báli mluvit s rodilou mluvčí. Dnes už se mnou hovoří zcela bez problémů i po hodině nebo na chodbě.

Jiří Mach, [Právo](#)

[adresa článku](#)